

บุพกรรมและอนิสงส์ของศีล

หลวงปู่หลวง กตปุญโญ

เทศน์วันงานครบ 1 ปี วันมรณภาพหลวงปู่ชอบ

วันนี้เราจะได้ปฏิบัติบูชาเพื่อถวายเป็นพุทธานุชา ธรรมบูชา สังฆบูชา คือบูชาของหลวงปู่พวกเรา หลวงปู่ชอบ ฐานสโม คือหลวงปู่เมื่อท่านมีชีวิตอยู่ ก็มีความเกี่ยวข้องกับเคยเดินธุดงค์กรรมฐานภาวนากับท่านเหมือนกัน แต่ว่าสิ่งที่คุ้นเคยสนิทสนม นั่นคือวัดสำราญนิवासเป็นจุดกลาง หลวงปู่ไปจากจังหวัดเลย หรือวัดสัมมานุสรณ์ ก็ไปนอนวัดป่าสำราญนิवासอยู่บางที่ก็เจ็ดวัน บางที่ก็ครึ่งเดือนก็มี บางที่ก็ร่วมเดือน อยู่สถานที่นั้น พาลูกศิษย์ลูกหาปฏิบัติบูชา แนะนำพร่ำสอนศีลธรรมกรรมฐาน

ต่อมาท่านก็ได้มาจำพรรษาอยู่ถ้าพระสบาย ที่ท่านหายจากโรคคั้น คือท่านเป็นโรคคั้นคั้นอยู่ที่ประมาณเกือบ ๒ ปี เป็นมาก ๆ อยู่ประมาณเกือบสองปี คั้นหมดตัว น้ำเหลืองไหลตลอด ผ่าจีวรนี้ซักทุกวัน ในคอกนี้เปื้อยน้ำเหลืองไหล มีตัวเลน ตัวขาว ๆ นะ มากินน้ำเหลืองของหลวงปู่ เนี่ย ฉีดยาหมด ๘๐ กว่าเข็ม ยา

หมอสัมย์ใหม่ ใส่อย่างใดก็ไม่หาย หมด ยาขนาดใหญ่ก็ไม่หาย
คั้นนะ น้ำเหลืองไหลผ้าจีวรสกปรกเลอะเทอะ

เหมือนกับ **ปุตคัตตติสสภิกขุ** ครั้งพระพุทธเจ้าเป็นตุ่มคั้น
น้ำเหลืองไหลหมดตัว จีวรก็ห่มไม่ได้ เอาใบไม้มาห่มมาห่อ ร้อน
ถึงพระพุทธเจ้า มาปฏิบัติเช็ดน้ำเหลือง ปฏิบัติภิกษุอาพาธ ไม่มี
ใครปฏิบัติเป็นที่รังเกียจของภิกษุสามเณร อันนี้ก็หลวงปู่ชอบก็
คล้ายนั้นแหละ แต่หลวงปู่ชอบเพิ่มมีบุญวาสนาเป็นครูบา
อาจารย์ พระเจ้าพระสงฆ์ อุบาสก อุบาสิกา ก็ไม่มีความรังเกียจ
แม้ว่าน้ำเหลืองไหลก็ไม่มีความรังเกียจ พระภิกษุสามเณรปฏิบัติ
อุปัฏฐาก ชักจีวร ชักผ้าสบงจีวรทุกวัน ศรัทธาก็อุปัฏฐาก เอาใจ
ใส่ ไม่มีความรังเกียจ มีแต่ความยินดีพอใจปฏิบัติท่าน สามสี่ห้า
เดือน สุดท้ายที่น้ำเหลืองไหลทั่วตัว ชักจีวรทุกวันนั้นประมาณสี่
ห้าเดือน

สุดท้ายยาเมืองเชียงใหม่ ยาที่ใหญ่ก็ตามมารักษาก็ไม่มี
บรรเทาเบาลงได้ ท่านก็เลยหมดอาลัยตายอยากในสังขาร
ร่างกาย ก็หวนมาระลึกถึงบุญกรรมที่ได้ทำในอดีตด้วยความไม่รู้

คือทรมานสัตว์ ตามประสาโลกเพราะจิตใจมนุษย์นั้น อารมณ์
ของมนุษย์นั้น อารมณ์ของคนนั้นมันชอบอยู่ห้าอย่าง อารมณ์
ของมนุษย์ อารมณ์ของคนมันชอบฆ่าสัตว์ กินได้ก็ฆ่า กินไม่ได้ก็
ฆ่า เอามาทรมาน เพื่อเล่นการพนันก็มี อารมณ์ของมนุษย์ชอบ
ขโมย ชอบเป็นขี้ลักขี้ขโมย อารมณ์ของมนุษย์ชอบคู้ฝั่วตัวเมีย
อารมณ์ของมนุษย์ชอบพูดขี้จู้ พูดโกหก พูดเล่น อารมณ์ของ
มนุษย์ชอบกินเหล้าเมาสุราก็ญายาฝิ่น อันนี้เป็นอารมณ์ของ
มนุษย์โลก

ฉะนั้นต่อมาหลวงปู่ชอบก็มาระลึกถึงบุพกรรมที่กระทำ
ภาวนากำหนดดูก็เห็นเจ้าของไปทรมานสัตว์ คือเผาตุน เมือง
เชียง เมืองเลยเนี่ยตุนมาก ตัวตุนมาขุดรูอยู่ เอาไฟเผามัน กรรม
อันนั้นมันบันดาลให้เกิดเป็นตุ่มคันเปื่อยทั่วตัว เหมือน
ปุตติคัตตติสสภิกษุ เคยเป็นนายพรานแล้วก็มาบวชในพุทธ
ศาสนา ก็เลยเป็นตุ่มคันเปื่อยหมดตัว ห่มผ้าไม่ได้ เสื้อขาด
ไม่ได้ เอาใบตองมารองที่นอนที่จำวัด

สุดท้ายท่านก็เห็นบุพกรรมที่เจ้าของกระทำ ก็เลยขอสมาลาโทษจากกรรมนั้นแหละ ข้าพเจ้าทำด้วยความไม่รู้ ด้วยความมืดความหลง เพราะอารมณ์ของมนุษย์มันเป็นอย่างนั้น เมื่อขอขมาแล้วก็แผ่กุศล ข้าพเจ้าได้บวชในพุทธศาสนาจำศีลภาวนา ขอแผ่กุศลอุทิศให้ท่าน อโหสิและได้รับส่วนผลบุญนี้ให้พ้นภัย ไม่มีกรรมมีเวรต่อกันไป เมื่อท่านแผ่ส่วนบุญกุศลผลบุญให้แก่เจ้ากรรมที่กระทำนั้น โรคตุ่มคันก็หายตกสะเก็ดดำ หายไปๆ ลงมาอยู่ในน้ำแข็ง มาอยู่ในแค่น้ำแข็งของเขานะหลายปี ปีประจำพรรษาอยู่ถ้าพระสบายก็ยังไม่หาย ยังกัน มันยังอยู่ที่น้ำแข็งสองขานั้นนะ แต่ว่าเดินไปมาได้สะดวก ต่อมารักษามากก็ปล่อยไปๆ

สุดท้ายกรรมตัวนี้หมด ก็กรรมที่อีกข้อที่สองมันก็จองเวรจองกรรม เช่นว่าท่านไปเผากระแตมั้งนะ จังหวัดเลยนี่ก็มีมาก มันเข้ากวณแล้ว มันมีรากมาเข้า เข้าแล้วก็เอาขวานเจาะรูปแล้วก็จุดไฟ มันก็ตกมา ท่านก็ทำมาหลายตัว แต่ว่าตัวนั้นมันบังเอิญมันมีรูอยู่ข้างบนเล็กๆ มันป็นออก มันก็ล้มตาย ถูกไฟอ๊ะ ออก

ไม่ได้ ตีนข้างซ้ายไปเกาะปุ่ม ธรรมดาไม้ที่มันมีรูปมันมีปุ่ม ตีน
นั้นไปเกาะอยู่นั้นกระแต่นั้นนะ เกาะอยู่นั้น ไฟมันก็ลุกแก๊ซขึ้นก็
เลยตาย ตัวแข็งอยู่นั้นแหละ สุดท้ายกรรมตุ่มคันตุ่มนั้นก็หายไป
กรรมเผาหนูเผากระแต่มันก็สืบต่อ เป็นอัมพาตไปเนี่ย เป็น
อัมพาตจนท่านหมดลมหายใจ นี่มันกรรม

ฉะนั้นจึงว่าอารมณ์ของมนุษย์นะมันชอบฆ่าสัตว์ ฉะนั้นทาง
พุทธศาสนาก็ให้มารักษาศีล บุคคลรักษาศีลอายุยืน ปราศจาก
โรคภัยอายุยืน คนรักษาข้อปาณาแล้วอายุยืน ปราศจากโรคภัย
คนรักษาข้ออทินนาไปแล้ว เป็นคนที่มีทรัพย์ร่ำรวย แล้วก็
เป็นคนที่มีความเคารพนับถือไว้เนื้อเชื่อใจ เป็นที่รักของมนุษย์เทวดา
ทั้งหลาย คนที่ละเว้นในการประพฤตินอกใจก็ได้รูปสวยรูป
งาม ลูกก็ว่านอนสอนง่าย ลูกเป็นคนดี ว่านอนสอนง่าย กรรมที่
เว้นจากการพูดมุสาวาท ก็เป็นวาจาสิทธิ์ พูดสิ่งใดเขาก็เชื่อ เป็น
ที่ไว้เนื้อเชื่อใจ พูดอะไรพูดเงินเป็นเงิน พูดทองเป็นทอง

ที่จังหวัดลำปางมีพ่อคนหนึ่งชื่อสุภา แก่ไปอ่านอานิสงส์ของ
ศีลว่า สีเลนนะ สุขตัง ยันติ สีเลนนะ โภคะสัมปะทา สีเลนนะ นิพพุต

ติง ยันติ สีลัง วิโส ทะเย บุคคลมีศีลแล้ว มีความสุขความเจริญ
มีเงินมีทองมากมายกายกอง ไม่ยากไม่จน แล้วก็ดับทุกข์ดับภัย
ได้ เมื่อไปอ่านนั้นแล้ว เกิดปีติยินดีพอใจ ตั้งใจเจตนาวิริตี
ปฏิบัติศีล ๕ มั่นยังน้อยอยู่ไม่พอ เอาศีล ๘ ละลูกละเมียไปปลุก
กระต๊อบอยู่ในสวน ปลุกถั่วปลุกงา ปลุกอะไรต่างๆทำสวนอยู่
หลายปี เลยมีเงินมีทอง ครั้งแรกเมื่อคราวเมื่อยังไม่มีศีลนั้นนะ
ไม่รักษาศีล เป็นคนขี้หนี่ เป็นลูกหนี่ ไปยืมเงินยืมทองเขา บาง
คนก็ใช้ได้ บางคนก็ใช้ไม่ได้ ใช้ไม่ได้ ไม่ไปใช้เขา เขาก็ดำ แจ้งว่า
เป็นคนไม่มีสัตย์ไม่มีศีล มึงตายซะ จิบหาย อย่างนี้เป็นต้น

สุดท้ายแกมารักษาศีล ๕ ศีล ๘ ไหว้พระสวดมนต์อยู่ในสวน
สี่ ห้า หก ปีเนียแหละ มีเงินมีทอง ไหลมากจากไหนไม่รู้ เป็นนาย
หนี่ มีเงินมีทองเขาก็มายืม จำเป็นต้องให้เขา บางคนก็ใช้คืน
บางคนก็ไม่ใช้ ผู้ใดไม่ใช้ก็ถือว่าคงเคยเป็นหนี่เขา ก็แล้วไป ไม่
ดำ ไม่โกรธ ไม่ว่า เลยเป็นคนที่น่าเชื่อถือบ้านนั้น กราบตั้งแต่ตื่น
กราบตื่นกราบเท้าว่าเป็นคนดี ต่อมาก็เลยอยู่ในโลกก็อย่างนี้

หละ ไม่พันทุกข์ ก็เลยเสียสละกามสุข คือความสุขในกินในกาม
ออกมาบวชเป็นหลวงตา มาเปลี่ยนชื่อเป็นหลวงตาสุพรรณ

เมื่อยังไม่บวชเป็นสุภา บวชเข้ามาแล้วเป็นสุพรรณ ปฏิบัติดี
ปฏิบัติชอบ เดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนา เคยไปปฏิบัติอยู่ในถ้ำ
ร่วมกัน แมงป๋อยต๋อย มดรีนต๋อย มดรีนมันขบมันกัด แมงป๋อง
มันขบมันกัดมันเจ็บ แกกก็ไม่คราง แกกก็ไม่กินยา ไปทำงาน มด
ต๋อย แมงป๋อยต๋อยก็ทำงานเฉยอยู่ หลวงพ่อไม่เจ็บเหรอ เจ็บ ถ้า
เรายังอยู่เฉยๆก็ยิ่งเจ็บ ทำนั่นทำนี่ไปก็หายไปเอง หลวงตานี้เก่ง
เว้ย แล้วก็ได้เป็นครูอีกเหมือนกันหละ แม้ขนาดเจ็บป่วย
ทุกขเวทนา ก็ไม่เลิกการงาน ทำการทำงาน บัดอะไรทุกอย่าง
ตามหน้าที่ นี่ อันนี้เป็นตัวอย่าง

ตัวอย่างอีกคนนี้เป็นพันเอก เป็นหนี้เขาอยู่สามแสน ไม่มี
ปัญญาที่จะหาเงินหาทองใช้เขา เขาก็มาทวงมาด่า คน
อย่างไหนเมื่ออยากได้ก็หมอบลงคลาน ได้แล้วก็ลืมนบุญคุณ กิน
แล้วลืมนี่ ชี้แล้วลืมนบุญคุณ เป็นคนไม่ดีเขาก็ด่าว่าร้าย เขามา
เห็นมาอ่านอานานิสงส์ศีลนี้แหละ มีคนก็พอดีเนี่ย คนมีศีลจะมีโรค

ทรัพย์ ไม่อดไม่จน คนมีศีลจะมีอายุยืน คนมีศีลจะมีคนที่นับถือ
คนมีศีลจะดับทุกข์ภัยได้ ก็เลยตั้งสัจจะว่าข้าพเจ้าเป็นหนี้เป็น
สินตั้งสามแสนกว่าบาท ถ้าศีลดีจริงๆ ข้าพเจ้าจะนับถือปฏิบัติ
บูชาต่อไป มาตั้งสัจจะรักษาศีล ข้าพเจ้าจะรักษาศีล ๕ เนีย
แหละที่หนึ่ง ถ้ามันเป็นอย่างที่อานิสงส์ศีลกล่าววั้นน่ะ มีศีลแล้ว
จะมีโภคทรัพย์ ข้าพเจ้าจะนับถือพระพุทธศาสนาปฏิบัติบูชาจน
ตาย

แกก็มาตั้งใจปฏิบัติ ไหว้พระสวดมนต์รักษาศีล ถึงเวลา
ทำงานตามหน้าที่ แกเป็นทหารนะ แกก็ไป หมู่พวกมาโจมตีก็ด่า
ด่าอย่างไรก็ช่าง ไม่เอาดี ไม่เอาชั่วตามคำของหมู่ ปฏิบัติมาได้ปี
กว่า บังเอิญมันมาจากไหนไม่รู้หละเงินทองนั้นน่ะ ไม่น่าจะได้ก็
ได้ ไม่น่าจะมีก็มี บางที่ได้มาฟรีๆก็มี สุดท้ายไปใช้หนี้เค้าหมด
สามแสน เหลือเงินอีกใช้อีกหลายพัน แหมศีลนี้มันดีจริงๆ ก็เลย
นับถือพุทธศาสนา ไปประกาศให้หมู่ทราบ ว่า ข้าพเจ้าได้ทำ
มาแล้ว ปฏิบัติดีจริง มีจริง ที่พระพุทธเจ้าว่า ไม่ได้โกหก ไม่ใช่
โกหก สีเลนนะ สุขตึง ยันติ มีความสุข มีศีลแล้ว ไม่มีผู้ใดมาว่า

ร้าย ใส่ร้ายป้ายสี มีแต่ผู้เคารพนับถือบูชา แล้วก็เงินทองก็ไหล
มาจริงๆ พันหนี่พันภัยได้ นี่เรื่องการปฏิบัติบูชา เรื่องศีลนะ

มีคนหนึ่งอีกเป็นผู้หญิง แก่ไม่ทำมาค้าขายอะไร แก่หละม่น
ในศีล ๕ ศีล ๘ แก่ก็ไม่เอา เพราะว่าตัวแกมันรูปร่างเล็ก ผอมๆ
หน้อย ก็เอาแค่ศีล ๕ กับไหว้พระสวดมนต์นั่งภาวนา บางทีก็นั่ง
จนสว่างก็มี ไปทำบุญที่โน่น ไปทำทานที่นี่ ไปนั่งภาวนาที่นั่นที่นี่
ไม่เคยทำมาค้าขาย แต่ว่าเดือนหนึ่งๆ แก่กว่าไม่ได้ก็สี่ห้าห้าหมื่น
ไม่อดไม่อยาก มีผู้ให้บังเอิญก็มี มันได้มากก็ด้วยบังเอิญ ได้มา
ด้วยบังเอิญ ก็เลยเชื่ออนิสงส์ของศีล เนี่ย ศีลมันดีจริงจริง ไม่
เคยอดเคยอยาก

อันนี้มันก็สมกับที่พระพุทธเจ้าว่า **ศีเล นะ โภคะสัมปะทา**
แปลว่าเงินทองไหลมาเทมาเพราะมีศีล อันนี้เป็นตัวอย่าง ที่เล่า
มาเนี่ย เห็นต่อตา ได้ฟังต่อหูได้ดูต่อตา เรื่องอนิสงส์ศีล เรื่องมี
ศีลเรื่องมีธรรม นำมาซึ่งความสุขแท้ในปัจจุบันและโลกหน้า อัน
นี้ก็ปฏิบัติทาตัวอย่าง ตัวอย่างเช่นว่า คนมีศีลมีทานแล้ว ไม่
ต้องทำมาค้าขาย ได้กินของทิพย์ ครั่งพระพุทธเจ้าก็ **เมณฑกม**

หาเศรษฐกิจ มีแพะอยู่หลังปราสาทหกตัว แพะทองคำ ต้องการ
อะไรไปดิ่งลิ้นมัน ชักลิ้นมัน ข้าวของเงินทองข้าวน้ำโภชนา
อาหาร การอยู่การกินไม่อดไม่อยาก ไม่หมด ไม่หมด ไหลอยู่นั้น
แหละ กินของทิพย์ เศรษฐกิจไม่ต้องทำมาค้าขายอะไร

อันนี้ก็มันเข้ากับที่พระพุทธเจ้าว่า สี่เล นะ โภคะสัมปะทา
นำมาซึ่งโรคทรัพย์ แต่ว่าคนเราส่วนมากมันไม่เชื่อ เชื่อ แต่มัน
ไม่เชื่อจริง ยังกลัวอยู่ คือยังไม่เชื่อจริง ไม่เชื่อแท้ ถ้าเชื่อแท้เชื่อ
จริงก็อย่างทีกล่าวนั้น เห็นอานิสงส์จริงๆ อย่างครูบาอาจารย์ที่
หลวงปู่ของพวกเรา เพื่อนเชื่อจริงๆ มันจริงๆในพระพุทธ พระ
ธรรม พระสงฆ์ เสียสละ ไปเมืองพม่าเดินทางไกลในป่าลึก
เดินทางตลอดคืน ครึ่งคืนมันเหนื่อยก็พักผ่อน นอนตื่นมาก็มี
เทวดาเอาข้าวใส่บาตรให้ฉัน ป่านั้นมันมีป่าลึก เป็นผู้ชาย ได้กิน
น้ำทิพย์ ได้กินอาหารทิพย์ อย่างนี้เป็นต้น เพราะเพื่อนทำจริง
ปฏิบัติจริง

ฉะนั้นจึงเป็นที่สักการะบูชา พวกเราทั้งหลายบ้านโคกมน
เนี่ย เป็นผู้ที่มีโชคดีวาสนาดี มีหลวงปู่เพื่อนได้มีบุญบารมีมาสร้าง

วัดป่าตั้งสองวัด แล้วก็ยังสามารถปั้นรูปเกจิอาจารย์ผู้ศักดิ์สิทธิ์
มาประดิษฐานไว้ในสถานที่นี้ตั้ง ๒๐ องค์ ล้วนแต่มีฤทธิ์มีเดช
ทั้งนั้นแหละ หลายรูปหลายองค์ หลวงปู่มั่นก็มีฤทธิ์มีเดช หลวงปู่
มั่น หลวงปู่ขาว ท่านพ่อลีก็มีลาภมาก หลวงปู่ต่างๆ ล้วนแล้วแต่
มีฤทธิ์มีเดช

แต่หลวงท่านพ่อลีนั้นเป็นผู้ที่มีลาภมากกว่าเขา มีฤทธิ์มีเดช
เป็นเหตุให้สาธุชนพุทธบริษัททั้งหลายไปบำเพ็ญภาวนา แม้ท่าน
ทิ้งสังขารแล้วสามสิบกว่าปี ก็มีแม่ขาวแม่ชีเป็นร้อยๆ ร้อยกว่า
พระก็ร้อยกว่า แม่दानุ่ขาวหม่ขาวแต่ไม่โกนผม มาจำศีล
ภาวนาก็เป็นร้อยๆ ยุ่ก็เยอะ แต่ว่าไม่กลัว ไม่กลัว ไม่หนีไม่กลัว
นั่งภาวนา ปฏิบัติบูชาคุณท่านพ่อลี นีที่นี้เพิ่นก็ได้ปั้นหล่อไว้
วัดอโศการาม ฉะนั้นผู้ใดต้องการโชคลาภ เพิ่นว่าให้จุดธูปห้า
ดอก เทียนสองดอก และก็นึกถึงเราท่านพ่อลี ธรรมอะไร จงช่วย
เมตตากรุณาสงสารให้ข้าพเจ้า ประกอบกิจการงานอันใดมาขอ
วัดป่าสำราญนะ(เทพจบ)

ที่มา: <https://youtu.be/HhxWkXgLLX8>